

efter kommer der op til Kommunalbestyrelsen en Grosserer — vi kan godt tage en Grosserer, det er der ikke det mindste i Vejen for — og siger: „Jeg har Lyst til at drive et Jordbrug, hidtil har jeg solgt Sukker eller Støvler, det er lige meget, men nu vil jeg gerne være Landmand; jeg har levet som et hæderligt og agtværdigt Menneske; vil De ikke give mig en Attest, saa at jeg kan komme i Besiddelse af Jord?“ Naar Kommunalbestyrelsen ikke nægtede at udstede en saadan Attest Dagen i Forvejen, kan den heller ikke nægte Grossereren en Attest, det er udelukket. Altsaa, det Punkt i § 4 kan aldeles ikke anvendes. Og jeg vil gøre opmærksom paa, at der maaske til Kommunalbestyrelserne kan komme et Tusind forhenværende Landmænd, som har drevet store Landbrug i en Aarrække, men har solgt disse, og Landmænd, der lever som Rentiers rundt omkring i Landet. Den Slags Folk kommer til Kommunalbestyrelsen og siger: Maa vi faa Attest for at være agtværdige Folk, for at være egnede til at drive et saadant Landbrug. Tror det ærede Medlem saa, at Kommunalbestyrelsen vil nægte saadanne Attest? Jeg tror det ikke. Disse Mennesker kan godt være i Besiddelse af 100 000 eller 200 000 Kr., men de kan komme og tage den Jord, som vi har tænkt os Landarbejderne skulde have, væk fra Næsen af dem. De faar den Jord, man vil tage fra Lenene og Stamhusene og fra Præstegaardene. Der staar i § 9, at „Ejeren, hvis Parcellen er bebygget og drives som selvstændigt Brug, er forpligtet til selv at bebo og drive Ejendommen“. Hvad vil det sige at „drive Ejendommen“? Jeg gaar ud fra, at hvad enten det nu er en Grosserer, en forhenværende Landmand eller en Arbejder, vil de alle bebo Ejendommen, hvad skulde de ellers med den? Men hvad vil det sige at „drive Ejendommen“? Mener det ærede Medlem fra Rønne (Hauge), at deri er indbefattet, at han selv skal udføre alt det personlige Arbejde? Jeg kan ikke erkende, at det staar der. Det, at han skal drive Ejendommen, vil i den almindelige Forstaaelse, man lægger ind i det Ord, betyde, at den vedkommende skal drive Ejendommen for egen Regning. Jeg kan aldeles ikke give Ordførerne for de forskellige Partier Ret i, at der i en saadan Lovbestemmelse er noget som helst, der forhindrer, at en Kapitalist kommer og tager Jorden, og Landarbejderen faar en lang Næse. Saa siger det ærede Medlem fra Rønne, at det først og fremmest er

Landarbejderen, der skal komme i Betragtning her. Men der staar ikke noget som helst i Loven om, at det fortrinsvis er dem, der skal komme i Betragtning. Jeg skulde med Glæde have hilst en saadan Bestemmelse. I Loven om Præstegaardsjorden hedder det, at naar der er fo, der søger samme Lod, tager Kirkeministeren Bestemmelse om, hvem der skal have den, og jeg vil dog antage, at Kirkeministeren vil give Jorden til Landarbejderen fremfor til en Kapitalist. Men der staar ikke nogen som helst Begrænsning, ethvert Menneske vil kunne komme. Og Ordføreren for Regeringspartiet (N. Frederiksen) har jo ogsaa den Kongstanke, at enhver Mand og Kvinde i Danmark — det har han udtalt ved mange forskellige Lejligheder — skal kunne komme til Staten og kræve dens Hjælp til at faa Jord. Alle disse Mennesker, der har Penge nok til at tage disse Brug, kan da komme troppende op. Landbrugsministeren vil komme i en overordentlig Forlegenhed med at skaffe denne Jord, naar han skal forbeholde noget for de Landarbejdere, der ikke i Øjeblikket kan tage nogen Jord. Jeg antager, at han vil omtrent blive flaaet af Anstrengelse for at kunne tilbageholde den tilstrækkelige Mængde Jord til de Landarbejdere, der ønsker det.

Endvidere siger det ærede Medlem fra Lejre (N. Frederiksen), at efter Forslaget her vil Jordpriserne være uden Betydning i Fremtiden, men det er en ganske forkert Opfattelse. Som jeg sagde før, naar man lever i en Lavkonjunktur og køber sin Jord fornuftigt og billigt, vil denne Jord fremtidig under Højkonjunktur komme op til meget større Pris. Derfor er man i Fremtiden ikke sikret imod, at man kommer til at svare en større Ydelse end den, man frivilligt er gaaet ind paa, da man købte Jorden. Det ærede Medlem mente ikke, at Forholdet laa saaledes, at det var saa lukrativ en Forretning at gaa paa Arbejde, at det vilde afskrække fra at tage disse Brug. Det kan der nu være delte Meninger om. Men der er ingen, det skulde glæde mere end mig, hvis det virkelig kunde lykkes at oprette en Mængde Husmandsbrug Landet over, der kunde gaa fremad og bestaa; men jeg tror ikke, det kan lykkes i Øjeblikket ved at yde den Hjælp, som Regeringen her foreslaar. Derfor er det, jeg siger til det ærede Medlem: Nu er det gaaet ham godt, han begyndte i en Lavkonjunktur, han har haft Konjunkturerne med sig, og derfor er han nu blevet en velstaaende og